

Cernunos, zlatooký král

Cruadalach

Chladný, prastarý ve své vznešenosti
Kořeny kostmi času, větve brány v dál
Síň božského ticha a sloupoví stromů
Toť Karnutský hvozd

Dál kráčí nezlomní pod orlem římským
Jako krunýř želv neprolomitelní
Císař káže pod standartou Jupitera
Rci - Evropa je má!

Tisíce nohou boří se v černou půdu
Lesk pancířů slábne v stínu lesních klenb
Zavírá se hradba z rozšklebené kůry
Když les ožívá

V zeleném soumraku světla zahoří
Lesk božských očí, co se v duše zanoří
Vládce jest jelen se zlatým parožím
Svým hlasem promlouvá

„Jsem krví i půdou tohoto kraje, jsem pastýřem svých hájů,
I králem s korunou z dubového listí...
Nenechám jed proniknout do žil této země, ni chorobu v její kosti!
Ať probudí se, co spalo po věčnost, pro slávu mého dědictví
Vzbuď se...probud' se...vzbuď se...“

A pak blesk roztal černou oblohu
Ústa stromů křičí, hoří mohyly
Nahé stíny tančí v záři plamenů
Klan brání svůj kraj
S pomocí bohů - do zbraně!

Koně děsem vzpínají se výš (umírají pod kmeny)
Centurion upouští svůj meč (k smrti je odsouzený)
Stín praporu, kdysi pyšně vlál (havrany rozervaný)
Srdce lesa přetrvá! Cruadalach!

Zlatooký král hledí na horizont
Rodí se nový den v krvi zalitý
Mrtvé prorůstá mech, když mizí v náruči
Matky všemocné

Jasný den se rozlil v rány mýtin svých
Ni stopy karmínu v půvabném listoví
Splacena je daň, dál bohové nás chraň
A les opět usíná...